

[Johs. Christiansen.]

tagerne. Ser vi paa, hvad der er opnaaet for Invaliderentemodtagerne, er det mig en Glæde at kunne sige, at disse Samfundets Stedbørn vil blive noget gunstigere stillet end Aldersrentemodtagerne, hvad de konstante Forbedringer angaar. Dette er efter mit Skøn kun ret og rimeligt. Deres Livsvilkaar er nu engang vanskeligere, og det maa Lovgivningen tage et skyldigt Hensyn til. Jeg gjorde mig imidlertid ved første Behandling til Talsmand for, at Invalidernes Forhold skulde tages op til nærmere Overvejelse i en Kommission, dels med det Formaal at udskille denne Del af Lovgivningen i en særlig Lov, dels med det Formaal bl. a. og navnlig at faa undersøgt, paa hvilken Maade det lader sig gøre i langt videre Udstrækning end hidtil at opskole og dygtiggøre Invaliderne til trods den Ulykke, der har ramt dem, at kunne finde en Plads paa Arbejdsmarkedet. Det vilde være en stor Lykke baade for dem og for Samfundet som Helhed, om Bestræbelser i den antydede Retning kunde krones med Held. Jeg ved, at ingen er mere ivrig i saa Henseende end Invaliderne selv, og jeg er derfor meget glad ved, at der nu er opnaaet Enighed om, at det vil være betimeligt at nedsætte en saadan Kommission, og at den højtærede Arbejds- og Socialminister har erklæret sig villig til at nedsætte den.

Som man vil se af Betænkningen, maa jeg beklage, at det ikke har været muligt at finde frem til mere tilfredsstillende Former for de Fradragsregler, der kommer til Anvendelse ved Indtægt af Arbejde og Formue. Her mener jeg, at Fradragsreglerne for Indtægt af Arbejde er for strenge rent principielt set, medens de for Indtægter af Formue til Gengæld forekommer mig at være lovlig lempelige. Sidder et gammelt Ægtepar i Hovedstaden med 87 000 Kr., i Købstæderne med 74 000 Kr. og paa Landet med 63 000 Kr., betragtes de jo i Almindelighed som velstillede og burde dog maaske ikke være aldersrenteberettigede. Paa den anden Side maa vi naturligvis i vor Lovgivning undgaa alt, hvad der kan hemme Opsparing. I Aldersrenteloven bør det da heller ikke være saadan, at Fradragsreglerne gør det fristende for Folk kun at spare til et vist Punkt, for overskrides dette, falder Renteretten bort. Med de Formue-

størrelser, jeg nævnte, er der i øvrigt kun regnet med 3½ pCt.s Afkastning; hvor Afkastningen er større — og det er den i mangfoldige Tilfælde, maaske i de fleste —, vil de paagældende Formueejere ikke kunne faa Aldersrente. Lad mig yderligere tilføje, at Personer med saadanne Formuer jo kan faa godt og vel en Tikroneseddel om Maaneden, og i øvrigt er det en uendelig lille Part af dem, der overhovedet vil søge Aldersrente. Jeg vil ogsaa gerne belyse Spørgsmaalet paa en anden Maade, nemlig set fra den modsatte Ende af Formuestørrelserne. Dér stiller det sig saaledes, at man kan faa fuld Rente med en Formue, der i Hovedstaden for Ægtepar lige grænser til 24 000 Kr., i Købstæderne 20 000 Kr., paa Landet 18 000 Kr., og for enlige 17 000 Kr., 14 000 Kr. og 12 000 Kr., alt regnet med meget runde Tal.

Spørgsmaalet om Fradragsreglerne maa man imidlertid efter min Opfattelse se noget nærmere paa. Da mit Parti desuden er stærkt interesseret i Tanken om en Folkepensionering, ligesom jeg i øvrigt finder, at der ogsaa er andre Problemer end de nævnte, der har Betydning i samme Forbindelse, har jeg i Udvalget interesseret mig stærkt for Ønsket om at faa nedsat en Kommission, hvor alt dette kan nærmere overvejes, og jeg takker for den Tilslutning, der i saa Henseende er givet.

Maa jeg endelig nævne, at jeg er meget tilfreds med den Forstaaelse, mit Forslag om at indføre Betegnelsen Rentemodtagere i Stedet for Rentenydere har mødt. Baade de gamle og Invaliderne vil blive glade ved denne Reform, og den kan da i hvert Fald ikke siges at være for kostbar.

Jeg vil gerne fremdrage et Forhold, som jeg synes er mindre godt.

Det er Spørgsmaalet om Aldersrenteboliger. Bortset fra, at der de sidste 2—3 Aar har været Materiale-mangel, kan man vist med fuld Føje sige, at Opførelsen af Boliger for Rentemodtagere har ladet overordentlig meget tilbage at ønske. Dette er saa meget mere uforstaaeligt, som der dog ellers baade i Aldersrenteloven og i Byggelovgivningen findes direkte Tilskyndelser dertil gennem de lempelige Vilkaar, Lovene byder. Mange Kommuner har for længst bygget deres „De Gamles Hjem“, det er næsten alle Steder smukke, rummelige og venlige Bygninger, hvor de gamle befinder